Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste April 1895. 44de Aargang.

Tale af Ældste Abraham H. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 6te Januar 1894.

(Fortsat fra Side 183.)

Nogle Begreber angaaende Læren om Frelse for de Døde, have paa en ubestemt og utydelig Maade været fremherskende i mange Menneskers Tanker; dog var dette blot et svagt Skin af Lyset, som uden Tvivl blev udbredt over Jorden og i Særdeleshed i de Helliges Hjerter i Jesu Kristi Dage; thi at de ikke forstode Læren om Frelse for de Døde, kan der ikke være Tale om. Vistnok er der meget faa Skriftsteder, som kunne fremføres for at understøtte dette; men Apostelen Paulus fremsætter en meget tydelig Hentydning, der beviser, at de Hellige, til hvem han skrev, forstode dette Princip, thi han siger, idet han omtaler Opstandelsen og de tilkommende Herligheder: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de Døde?" (1 Kor. 15, 29.) Dernæst læse vi i 1 Pet. 3, 19., at Jesus selv, medens hans Legeme laa i Graven, „gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring." Hvorfor? For at fuldkomme de gamle Profetier, at han skulde aabne Fængselets Døre og tilbyde de Bundne deres Frihed. Dette var den Mission, som Jesus maatte udføre. Kun en Del af hans Arbejde var udført, da han blev korsfæstet paa Golgatha. Det var nødvendigt, at han, som var Frelseren, den eneste Person, hvorved Frelse kan gives til Menneskene, skulde aabne Fængselets Døre for dem, som vare i Fangenskab, og som havde maattet lide siden Noahs Dage formedelst deres Synder. I, som læse Skriften, vide, at da Noah levede paa Jorden, ansaa Herren det nødvendigt for at kunne gjøre en Ende paa den Synd, der eksisterede, at sende en Vandflod for at ødelægge hele Menneskeslægten. Hvad for noget! Kunde dette barmhjertige Væsen, som vi tilbede, være i Stand til at ødelægge sine Børn? Ja, fordi Døden var til deres Frelse. De syndede bort Naadens Dag; de gik til saadanne

Yderligheder i deres Synder, at den frelsende Kraft i Forløserens Blod ikke kunde naa dem, og af Naade og Kjærlighed til disse sine Børn sendte Herren dem Syndfloden og ødelagde dem, paa det at der i Fremtiden kunde komme en Dag, da Frelse og Salighed skulde tilbydes dem. Jesus, som er Verdens Frelser, havde den Mission at udføre at gaa til disse Aander i Forvaring og aabne Døren, saa at de kunde komme frem og modtage de Velsignelser, som deres Brødre og Søstre i Kjødet modtoge under Apostlenes og Herrens Administration.

Da Jesus sagde til Røveren som Svar paa hans Begjær: „I Dag skal Du være med mig i Paradis," mente han ikke, at han saa slet og fordærvet som han var, øjeblikkelig skulde komme ind i Guds Nærværelse, men at han skulde gaa til Paradis, hvor Jesus selv gik. Da han udviste en sand Omvendelse, saa fik han Lejlighed til, selv i det yderste Øjeblik, da hans Aand var ved at forlade Legemet, at gaa til et Sted, hvor han kunde forberedes til Fred og Hvile. Hedningerne gaa ikke til Helvede, fordi de ikke have hørt om Jesu Navn. De blive ikke nedstyrtede i det yderste Mørke, fordi Evangeliets Budskab aldrig har naaet deres Øren. Nej, Gud forbyde, at dette skulde være Tilfældet! Det er ikke en af Guds Egenskaber at være uretfærdig eller ubarmhjertig mod sine Børn; og vilde det ikke være uretfærdigt, vilde det ikke være ubarmhjertigt i højeste Grad at udelukke fra Salighedens Haab Mænd og Kvinder, der uden deres egen Skyld aldrig have hørt Evangeliet eller Jesu Navn omtale? Det vilde det visselig være; men det forholder sig ikke saaledes. Som Profeten siger, ville alle Mennesker, der have levet et retfærdigt Liv paa Jorden, naar de dø, skjøndt de ikke have modtaget Evangeliets Fylde, gaa hen til et Sted, hvor de ville nyde Fred og Hvile; de ville forblive der og gradvis tiltage i det, som Herren har forordnet for dem, indtil de modtage deres Ophøjelse og Herlighed i hans Nærværelse.

Straks efter, at Joseph Smith havde modtaget Aabenbaring om Evangeliet, blev han bekymret over sin Broder, der var død uden at høre Sandhedens Budskab, og Herren aabnede Himlene for ham, saa at han kunde se sin Broder i en Stilling omgiven af Fred og Glæde og en vis Grad af Ophøjelse. Ligeledes, dersom Sløret nu kunde borttages fra vore Øjne, da vilde vi se vore Kjære — de, som ere døde i de mange henrundne Aarhundreder, og som have levet i Følge det Lys, Gud gav dem — befinde sig i en fredelig og lykkelig Tilstand. Ingen Sorg eller Bekymring, ingen Sø, der brænder med Ild og Svovl; ikke en bogstavelig, men hvor alligevel Helvedes Kvaler lides. Maaske enhver af os i vort Liv har erfaret, hvad disse Pinsler ere. Sjælens Pinsler ere usammenlignelig større end Legemets Lidelser. De Smerter, som vi lide i Kjødet, ere ubetydelige i Sammenligning med de Lidelser, vi maa gjennemgaa, ved at en øm Samvittighed er bleven saaret.

De Sidste-Dages Hellige bygge Templer i den Hensigt at gjenløse deres Afdøde. Gjenløse dem? Ja, Jesus siger: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3, 5.) Han indskrænkede ikke Hentydningen af disse Ord alene til det Antal Mennesker, som levede paa hans Tid; men han rettede dem til hele Menneskeslægten. Selvfølgelig anvendes det med den samme Kraft til dem, der ere døde, som til dem, der leve, „thi derfor,"

siger Apostelen Peter, „er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.“ De, som ere hedengangne, skulle dømmes ligesom Mennesker i Kjødet; men det er meget tydeligt, at de blot kunne leve for Gud i Aanden, fordi de ere aandelige Væsner. Hvis de alligevel forkaste Evangeliet der, da vil visseligen deres Fordømmelse blive lige saa stor som den, nogensomhelst Dødelig modtager, der forkaster det; dog tror jeg, at saadanne Tilfælde, hvor de i Aandeverdenen forkaste den Herres Jesu Kristi Evangelium, ville være meget faa. Dette kan meget let forstaas, naar I forestille Eder, hvorledes I vilde føle, hvis I skulde være indespærrede i Fængsel i flere Aar og have de Misgjerninger, der havde paaført Eder denne Straf, staaende klart for Eder. Vilde I ikke byde den Dag velkommen, da hvilkensomhelst Person vilde komme for at oplade Fængselets Døre og sige: „Kommer ud derfra, I Fangne, Eders Brøde er udsonet?“ Det er naturligt at Befrielsens Budskab vilde blive modtaget med Glæde.

Det syntes, som om der, da denne Lære først blev aabenbaret til Joseph Smith, samtidig kom en Aand over Menneskene i Verden, som paavirkede dem til at opsøge deres Slægtlinje; og det er en mærkelig Kjendsgjerning, at i New Englands Staterne i Særdeleshed ere Folk blevne paavirkede til at gjennemvandre deres Genealogi tilbage til deres Forfædre, Puritanerne, og derfra til de europæiske Lande, hvorfra deres Forfædre udvandrede. Utallige Bøger ere udgivne, der give Oplysning om mange af dette Lands fremstaaende Familjers Herkomst. Hvad betyder dette? Det er Fuldbyrdelsen af, hvad der staar skrevet i Malachias, Profeti: „Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og den forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Ban.“ Børnenes Hjerter ere øjensynlig vendte mod deres Fædre, og de søge at samle alle de Navne og al den Historie, som det er dem muligt, henhørende til deres Forfædre. De Sidste-Dages Hellige betragte dette som en af Forsynets specielle Tilskikkelser, fordi de Afdødes Navne paa denne Maade blive samlede, saa at Arbejdet kan udføres for dem i disse Templer, ved at deres Slægtninge eller Venner døbes for dem, og deres Navne kunne saaledes blive fuldstændig indførte i Lammets Livsens Bog. Disse Midler benyttes af de Sidste-Dages Hellige til ikke alene at opsøge deres egne afdøde Slægtninge, men ogsaa til at udføre et Arbejde for dem, som ikke have nogen Repræsentant i Kristi Kirke paa Jorden. Store Pengesummer anvendes i dette Øjemed, og dette Arbejde vil skride fremad; skjøndt vi ikke tro, at vi ere i Stand til at fuldføre det førend Tusindaarets Morgengry, hvilket er nærmere, end Mange ane, saa forvente vi dog, at dette Arbejde vil vedvarende tiltage gjennem dette Hvilens Millennium, og at Bygninger lig dette Tempel, ja endnu større ville blive opførte i dette Land.

De ville blive fyldte med hengivne Efterkommere, med Børn, hvis Hjerter slaa varmt for deres afdøde Slægtninge. Men vi skulle gjøre Brug af den Kundskab, som vi allerede nu ere i Besiddelse af. Vi bør ikke forsømme at benytte den Lejlighed, som vi nu have, til at at arbejde i disse Templer. Jeg kjender mange Folk, som have erholdt en Del Oplysning angaaende deres

Slægtskab; men de tro, at det Arbejde er saa ubetydeligt, at de udsætte det fra Dag til Dag, og Nogle af os ville dø, førend vi have gjort dette Arbejde, som vore afdøde Slægtninge vente, at vi skulle udføre for dem. Derfor, lad mig spørge Eder, hvorledes ville vi møde vore Afdøde? Skulle vi sige til dem, at vi vare saa indviklede i Forretninger og i de verdslige Ting, at vi ikke fik Tid til at gjøre Noget for deres Frelse og Ophøjelse? Jeg forestiller mig, at vi da vilde føle en Forsmag paa Helvedes Kvaler; thi det Helvede, som jeg tror vil ramme mig, hvis jeg begaar Synd, er Samvittighedskval over Forsømmelsen af mine Pligter, over forspildt Lejlighed og over at have udsat at gjøre de Ting, som min Samvittighed byder mig at gjore. Nu, jeg ønsker at sige, idet jeg henvender mig til de Sidste-Dages Hellige: Hvis I blot have erholdt Navnet paa een af Eders kjære Afdøde, da lad ikke een Dag gaa hen, naar Lejlighed tilbydes Eder, uden at I udføre dette Arbejde for denne Ene. Jeg kan uden Betænkning sige, at de, som ville gjøre Brug af den givne Anledning og ville udføre Arbejdet for dem, hvis Navne og Slægtregister de have, ville se, at Udvejen vil aabnes for dem, og Navne ville gives dem, enten ved Menneskenes Hjælp eller gjennem direkte Aabenbaring fra Gud til dem. Jeg er bekjendt med mange Tilfælde, som kunne bevise dette, og kan maaske omtale et af disse. En Mand havde Navnene paa syv af sine Afdøde, men han mente, at det var for megen Ulejlighed at gjøre en Rejse til Manti Tempel, for at faa udført Arbejde for et saa lille Antal, (Salt Lake Templet var da ikke færdigt); han blev imidlertid overtalt til at rejse derned, og han fik det Løfte, at hvis han gik, skulde han snart faa Underretning om flere Navne. Førend han havde udført dette Arbejde for de Syv, fik han at vide om en Forening i Østen, til hvem han skrev, og han modtog umiddelbart fra denne en Bog, der indeholdt Navnene og den direkte Stamtavle paa over tre Tusinde af hans afdøde Slægtninge. Saaledes aabnedes et Arbejde for ham, som han endnu endnu ikke har været i Stand til at fuldføre. Mange af de Sidste-Dages Hellige, som have arbejdet i Templerne, have erfaret noget Lignende. Jeg er bange for, at vi unddrage os for meget fra at udføre disse hellige Ordinanser og forglemme de Pligter, som vi skylde de Døde.

En anden Ting, der maaske er af større Vigtighed for os, som leve, er den Kjendsgjerning, at vi forglemme de Pligter, som paahvile os med Hensyn til Ægteskabet. Det synes for mig, som om vi ikke sætte Pris paa det Privilegium at blive beseglede til hverandre for Tid og Evighed. Hvad for Noget? Familjeforbindelse i den næste Verden? Jeg forestiller mig, hvor bestyrtede nogle Mennesker blive naar de tænke paa, at Familjeforhold skulle eksistere hinsides Graven, og deres Tanker ville vende tilbage til Frelserens Ord, naar han siger: „Thi naar de ere opstandne fra de Døde, da hverken gifte de sig, ej heller giftes." Men husk paa, til hvilke Folk Frelseren talte disse Ord; de troede ikke paa Opstandelsen. Der skal visselig hverken tages til Ægte eller gives til Ægte i Evigheden; thi saadanne Ting maa udføres her. Den Fuldmagt, som Jesus gav Petrus, at hvad som helst han bandt paa Jorden, skulde være bunden i Himmelen, og hvad han løste paa Jorden, skulde være løst i Himmelen — den samme Fuldmagt eksisterer i Kristi Kirke nu, og Mænd og Kvinder

kunne blive beseglede til hverandre her i Kjødet og vide, at de ere beseglede for Evigheden lige saa vel som for Tiden, og der er ingen Magt, som kan adskille dem, undtagen deres egen Utroskab. Kvinder, som tro, at de kunne løsrive sig fra deres Mænd, der ere trofaste Mænd, og løbe bort fra dem, bedrage sig selv. De ere beseglede til deres Mænd for Tid og Evighed; og omendskjønt Landets Love kunne give dem Skilsmisse for Tiden, saa er det dog ikke anbetroet nogen verdslig Dommer at adskille en Mand og Kvinde for Evigheden. Den Myndighed besidder Gud alene eller den Mand, som han har iklædt med denne Fuldmagt. Og Børnene ville blive knyttede eller beseglede for Evighed til deres Forældre. Familjeorganisationen vil eksistere der; den eksisterer her hos os. I vide, at Gud i Himmelen er vor Fader. Han staar som Hovedet for denne menneskelige Familje. Vi ere hans Afkom, og heri se vi et Forbillede paa, hvad vi ville erfare og gjennemgaa, hvis vi ere trofaste. Vi ville engang blive Guder — Guder over vort eget Afkom, hvis vi udføre de Pligter, der forlanges af os her, og antage de Principer, der ville gjøre os værdige til at forenes i Evigheden. Men ellers ville vi blive som Englene i Himmelen, hvis vi ere værdige til at modtage en saadan Velsignelse, som tilhører Himmelens Engle. Og hvem ere de? De ere rene og ophøjede administrerende Tjenere til dem, som have modtaget en større og højere Grad af Herlighed.

Naar jeg hører om unge Mænd og Kvinder, som ere opdragne i denne Kirke, som burde have arvet Evangeliets Tro, og som burde have den plantet og nedlagt i deres Hjerter fra Moderens Bryst og i deres unge Aar — naar jeg hører, at de forsømme at modtage disse Velsignelser, som fremholdes for dem, da bedrøver det mig; ja vissellig, det bedrøver mig saare meget. Jeg ved, at dette er Guds Værk. Jeg ved, at han har oprettet det for aldrig mere at lade det omstyrtes. Individer kunne falde; vore Knæ ville maaske skjælve og vakle, vor tro blive svækket, og maaske vi ville tabe det Vidnesbyrd, som vi nu ere i Besiddelse af; men dette Guds Værk kan ikke overvindes ved nogen af vore Gjerninger, ved vor Apostasi, ved vor Mangel paa at understøtte det eller ved Unddragelsen af vort Fællesskab i Kirken. Dette Værk er bestemt til at forblive paa Jorden, og det vil samle til sig de Gode, de Ædle, de Retfærdige og de Hellige af alle Folk. Der vil blive Mange, som ikke ville forene sig med Kirken, men som alligevel ville erkjende Zions Herlighed. Dette siges ikke i en pralende Aand; jeg siger Eder, at dette er ikke Menneskeværk; og omendskjøndt svage og skrøbelige Mennesker bruges som Redskaber for at udføre Guds Hensigter, saa staar den Person, der søger at tilegne sig selv Æren for, hvad Godt han gjør, paa en farlig Grundvold, og han vil visselig tabe Troen, hvis han ikke omvender sig fra sit Hovmod og sin Selvophøjelse. Dette Værk er bestemt til at vokse og tiltage i Kraft, i Storhed og Herlighed, indtil enhver oprigtig Sjæl paa hele Jordens Overflade har annammet Sandheden; og de, som ikke ville annamme Sandheden, skulle alligevel bøje Knæ for ham, som er Kongernes Konge og Herrernes Herre, Jesus Kristus, Verdens Forløser.

Jeg siger til enhver Sjæl, som er tilstede her i Dag: Hvis vi ikke kunne gjøre, som Gud har befalet os, saa lader os i det Mindste opmuntre og tilskynde os selv til at gjøre noget Godt for os selv og Andre; at være fulde af

Kjærlighed og Venlighed mod vore Familjer og være gode mod Dyrene, som Gud har sat her paa Jorden. Jeg tror, at vi ikke have nogen Ret til unødvendigt at tage Liv, selv Livet af det ringeste Insekt, der kryber paa Jorden. Dette fremstilles i en Lektie, som Joseph Smith lærte til et af Medlemmerne af Zions Lejr. Der var Klapperslanger i Lejren, og en af Brødrene var i Færd med at dræbe dem. Joseph hindrede ham deri og sagde: „Hvorledes kan de vente, at Fjendskabet mellem Mennesker og Dyr skal ophøre, hvis Menneskene vedvarende søge at udrydde Dyrene?" Han sagde, at hvis vi vilde banlyse fra vore Hjerter denne Lyst til at dræbe og ødelægge, da vilde Dagen snart komme, da Løven og Lammet vilde hvile tilsammen i Fred, og da det lille Barn skulde lege med de mest giftige Krybdyr uden at skades. Det hændte sig to à tre Dage derefter, at en af Brødrene lagde sig ned paa Jorden for at sove, og tilsyneladende for at stadfæste Profetens Ord fandt han, da han vaagnede, en stor Klapperslage liggende sammenrullet mellem hans Arm og Hoved; skjøndt den blev vækket, viste den intet Tegn til Angreb, og de drev den stille ud af Lejren. I kunde se Godmodighed udvises selv blandt de stumme Dyr. Vi have ikke Ret til at tage det, vi ikke kunne give — Liv, undtagen i Tilfælde, hvor det nødvendiggjøres for Føde.

Jeg siger til Eder, mine Brødre og Søstre saavel som til mig selv, lader os være flittige i at virke for Guds Sag. Lader os være trofaste i at holde de Pagter, som vi have gjort med Gud. Hvis vi ere det, saa vil Herren, skjøndt vi ere svage og ringe her i Livet, ophøje os i det næste Liv. Og værer sikre paa, at selv om vi skulde skjælve, vore Ansigter blegne og vore Knæ vakle, da er alligevel Guds Ord grundfæstet paa Klippen, der ikke kan omskyrtes. Gud er dets Ophav, og det vil bestaa. Og hvis vi ikke kunne modtage en fuld Tro paa Evangeliet, da lader os alligevel ikke udrække vor Haand for at skade dette Værk, men „bliver staaende og ser Herrens Frelse." Amen. — Desert News.

Følgerne af en daarlig Regjering.

Agerdyrkning i Babylonien er Gjenstand for en Rapport, som Hr. Sundberg, de Forenede Staters Konsul i Bagdad, har indgivet til Statsdepartementet. Han henleder Opmærksomheden paa den Kjendsgjerning, at i forrige Tider blev Mesopotamien og det hele Land mellem Floden Tigris og Persiens Bjerge og Kurdestan dyrket ved Hjælp af Irrigation eller kunstig Vanding, og at Jordbundens Frugtbarhed var saa stor, at der avledes saa højt som op til to Hundrede Fold og derover, hvis en Beretning af Herodotus derom er paalidelig. For nærværende Tid, siger Hr. Sundberg, kan der knap avles mer end 4 bushels (1 Tønde) Hvede pr. acre (omtr. $^2/_8$ Tønde Land), og Landet er kun opdyrket stykkevis i Nærheden af Floderne.

Der kan maaske ikke fremføres et bedre Bevis for en daarlig Regjering. De Slægter, som i gamle Dage besad dette Land, frembragte uhyre Rigdomme af Jordbunden, hvilket satte dem i Stand til at bygge de store Byer Ninive og Babylon, hvis arkitektoniske Vidundere, gjorde disse Steder

saa berømte. De spillede en ledende Rolle blandt Jordens Nationer. Det babyloniske Kejserdømme, som det var paa Nebucadnezars Tid, er i Virkeligheden meget passende blevet kaldet „Guldhovedet" paa det store Billede, der forestillede Verdens forskjellige Riger i de efterfølgende Tidsaldre. Men nu er Alt blevet forandret i dette Land. Folket, der frygter for at forskaffe sig Noget, som vilde udsætte det for usædvanlige Udpresninger af den tyrkiske Regerings Skattekrævere, er tilfreds, naar blot et tarveligt Udkomme kan tilvejebringes. Landbrugerne kradse ligesom mange af Araberne i Syrien Jorden med en Kjæp, plante Sæden og vande den med Vandet, der løftes op fra Floden i Lædersække ved Hjælp af Okser som Drivkraft. Enhver anden Ting er ligeledes gammeldags. Kornet tærskes under Hestenes Fødder, hvorefter det gjemmes i Hulerne, hvor Røvere og Skattekrævere ikke kunne finde det. Naar de lave Brød deraf, stødes det i en Morter og kastes op i Luften for at skille Melet fra Avnerne. Kvinderne udføre i Almindelighed dette Arbejde. Melet, som saaledes erholdes blandes med det ufiltrerede Flodvand. Ingen Gjær bruges. Deigen rulles ud til Kager og bages paa den hede Aske i en Mudderovn.

Maaske disse Kjendsgjerninger ere nok til tydelig at fremstille den almindelige Tilstand, hvortil Folket er blevet reduceret. Babyloniens gyldne Tid endte ved Persernes Sejer; men lige saa langt hen som under Romernes Regjering vedligeholdtes dens vidunderlige Irrigations-Kanaler og Reservoirer, og Jorden blev tvungen til at afgive sin rige Grøde. Under Tyrkernes Herredømme blev ethvert Spor af den forrige Industri gradvis udslettet, og nu er ikke alene Mesopotamien, men det hele Land fra Vestkysten af Syrien til Persiens Grænse et Land i Ruiner. Ved at give Agerdyrkningen lidt Opmuntring og Understøttelse kunde hele denne Region atter blive forvandlet til en Have. Millioner Tønder Land vente blot paa at blive opdyrkede, og med forholdsvis ringe Anstrængelse kunde de afgive et Udbytte, der vilde overgaa de fleste Landstrækninger, af hvilke Verden nu er afhængig med Hensyn til sit Brødforraad. — Des. News.

Benyt Lejligheden.

Hvor ofte sukke vi ikke ved Ønsket om at have Anledning til at gjøre Godt medens vi forsømme de Lejligheder, som Forsynet giver os til at udføre smaa Ting, der ofte lede til Udførelsen af de vigtigste Foretagender! Dr. Johnson plejede at sige: „Den, som forventer, at han skal gjøre en hel Del Godt paa een Gang, vil aldrig være i Stand til at gjøre det." Det Gode udføres gradvis. Lige meget, hvor forholdsvis ubetydelig Virkningen, der følger en Persons Forsøg paa at gjøre Godt, for Øjeblikket end kan synes, saa vil alligevel meget Godt blive udført ved Udholdenhed, selv under Modgang og Skuffelser.

Tankesprog. Vær vis paa, at Du selv har Ret, førend Du tilrettevifer en Anden. Din egen Sol lyser ikke klarere, fordi Du formørker en Andens. — Colton.

— Den Mand, som er vis paa, at han ikke vil have Held, tager meget sjælden Fejl.

Den 1ste April 1895.

Tro og Viljekraft.

Et Ordsprog siger: „Man kan Meget, naar man vil." De fleste Individer, som ere naaede til Skjelsaar og Alder, have indrømmet Sandheden heraf. Viljen er den virkende Kraft i Sjælen, Kraften til at vælge og fastholde eller forskyde og bortfjerne Forestillinger eller deres Gjenstande. Den Person, som har annammet en urokkelig Tro og Overbevisning om, hvad der er det Rette og Sande, og er i Besiddelse af en ligesaa urokkelig Higen og Attraa efter at udvise denne Tro i virkelige Gjerninger, er en lykkelig Mand eller Kvinde. Naar Troen og Viljen ere forenede, da følge Handlingerne næsten umiddelbart efter af sig selv. Den Person derimod, som har en vaklende Tro og er ustadig i sine Beslutninger, kan lignes ved en Kastevind paa Søen, der snart blæser fra een Kant, snart fra en anden. Saadanne Vinde kunne frembringe Ulemper og gjøre Fortræd, men for Sømanden der for en stor Del er afhængig af Vindens Kraft, ere de af ringe Gavn. Paa samme Maade forholder det sig med en tvivlende Mands Handlinger; naar han ikke tager den faste Beslutning: „Jeg vil, jeg skal, jeg maa," da svinder hans Tid hen, uden at noget synderlig Gavnligt bliver udrettet. For at kunne fremme Ret og Retfærdighed i denne Verden kræves der megen Tro og Standhaftighed, da vi i Følge Forsynets vise Styrelse i Alt, hvad vi foretage os i denne Retning, ere udsatte for Opposition og Modgang. Begyndelsen eller Indledningen er altid den vanskeligste; den første Sten eller Hjørnestenen til en Bygning, der skal opføres, det første Skridt, den første Mil af en lang og besværlig Rejse eller de første indledende Ord af en Tale eller et Skrift ere alle i de fleste Tilfælde besværlige at udføre. Men naar man har modtaget den rette Tro og forsøger at handle i Følge dens Tilskyndelse og saa begynder at se Virkningerne af sine gode Gjerninger, da fyldes Sjælen med Tilfredshed, Troen forøges, Viljen tager fornyet Fodfæste, og den uforfærdede Pilegrim fortsætter sin Vandring mod det forønskede Maal.

Denne Verden er fuld af Prøver og Gjenvordigheder, og tilsyneladende ere særlig de Sidste-Dages Hellige mere udsatte for disse end mange andre Mennesker. De have sluttet en Pagt med Gud, at de ere villige til at holde hans Bud, og derfor fordres der til alle Tider af dem en stor Tro og Viljekraft for at gjøre det. Da Fristeren kjender deres Længsel og Attraa efter at holde Guds Bud, saa kommer han paa alle mulige Maader og i alle Skikkelser for at lokke og forføre dem til at gjøre Synd og for at lede dem paa Afveje. Han kommer ikke altid som en brølende Løve, men oftere i en Lysets Engels Skikkelse. De Hellige have i Reglen, naar de først annamme Sandhedens Budskab, baade Tro, Iver og Nidkjærhed til at holde Guds Bud; dog findes der Nogle, skjøndt det heldigvis kun er forholdsvis Faa, der ikke have Standhaftighed nok til at holde ud i Tro og gode Gjerninger, men give efter for Fristelserne og Verdens Tillokkelser og begynde med at forsømme de første smaa Pligter, der paahvile dem, nemlig at

vaage og bede; derefter er det naturligt, at de større Pligter blive tilsidesatte. Viljen slappes, Troen bliver sløv og uvirksom, og i enkelte Tilfælde, naar Mænd eller Kvinder tillade sig selv at apostasere fra og fornegte det Sandhedens Vidnesbyrd, som de en Gang vare i Besiddelse af, da fuldbyrdes dette Skriftsted: „Dersom derfor det Lys, der er i Dig, er Mørke, hvor stort bliver da Mørket!" (Matt. 6. 23.)

De vise Sidste-Dages Hellige vilde gjøre vel i at reflektere over saadanne ulykkelige Individers Vandel og Skjæbne og selv drage Fordel deraf. De ere Alle forvissede om, at der er Intet i denne Verden, som betaler sig bedre end at være trofaste mod Gud og de Pagter, som de have gjort med ham, thi Belønningen derfor er vis; den bestaar i Guds Velbehag og Yndest i denne Verden og i den tilkommende et evigt Liv.

Menneskene ere i Overensstemmelse med deres faldne Natur tilbøjelige til at gjøre det, som strider imod Guds Befaling, men eftersom de fatte Tro paa Gud og Saliggjørelsens Plan, Evangeliet, da blive de som Nyfødte, eller, med andre Ord, de iføres en ny Natur, de anstrænge alle deres Evner for at skikke og føje sig efter Guds aabenbarede Vilje, at afstaa fra deres Synder og at efterkomme Evangeliets Fordringer for at blive dem kvit og derefter opstaa og vandre i et nyt og helligt Levnet. Denne Viljekraft til at gjøre Godt er en Guds Gave ligesaavel som Troen; og naar disse gaa Haand i Haand, da maa alle Vanskeligheder, der møde os paa vor Vandring, ryddes af Vejen; da rettes Blikket mod den endelige Sejer og Triumf, som Trofasthed ene og alene kan tilvejebringe.

Herren har, som Apostelen Peter siger, i sin Naade „skjænket os alle de Ting, som høre til Liv og Gudfrygtighed, ved hans Kundskab, som kaldte os ved sin Herlighed og Kraft, ved hvilke de største og dyrebareste Forjættelser ere os skjænkede, at I ved disse skulle blive delagtige i den guddommelige Natur naar I fly denne Verdens Forkrænkelighed i Lyster." (2 Pet. 1, 3. 4.) Disse Forjættelser, nemlig Frelse og evigt Liv, ere værd at leve for og værd at dø for, og for at kunne opnaa dem fordrer Herren af os, at vi skulle være ydmyge og lydige og anspænde alle vore Kræfter for at kunne behage ham, hvis Navn vi have paataget os. Vi kunne ikke give de Hellige en bedre Formaning end den som Apostelen Peter giver os i det samme omtalte Kapitel, 5—8 Vers: „Saa anvender al Flid just herpaa, og beviser i Eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab, men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenhed Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudsfrygtighed, men i Gudfrygtigheden Broderkjærlighed, men i Broderkjærligheden Kjærlighed til Alle. Thi naar dette findes hos Eder og i Overflødighed, lader det ikke blive ørkesløst eller ufrugtbart i vor Herres Jesu Kristi Erkjendelse." — J.

Tankesprog. Et Menneskes egen Samvittighed burde være dets eneste Dommer. — Lytton Bulwer.

— Eksempel virker ofte mere end mange Ord og Lærdomme. — Pascal.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 191.)

(Fortsat fra Side 191.)

Vi paastod ogsaa, at en Profet i de sidste Dage maatte ikke blot rette paa forældede Misbrug, men tillige frembringe nyt Lys, nye Ideer, nye Forhaabninger og nyt aandeligt Liv i den Slægt til hvilken Herren sendte ham. Han kunde næppe gjøre det Ene, uden at det Andet vilde vise sig nødvendigt.

Et af de allerførste Spørgsmaal som opkastes hos den ærlige Sandhedssøger, naar han indser at hans Tro har været fæstet til urigtige ubibelske Lærdomme, og at han ikke har modtaget de frelsende Ordinanser som tilhøre Evangeliet, af hvilke Daaben er den første og tillige af uhyre stor Betydning, er dette: — Naar Nutidens Kristendom er urigtig og dens Præstedømme uden Fuldmagt, og følgelig deres ceremonielle Handlinger aldeles ugyldige, hvad bliver der saa af vore hensovede Fædre, Mødre, Slægtninge og Venner, der døde salige (?) i Troen paa disse Lærdomme? Mange af disse vare saa fromme og dydige som dødelige Mennesker kunde være, og dog kjendte de Intet til Mormonismen. Ere de da evig ulyksalige og i Helvede?

Vi indrømme, at en saadan Tanke er i højeste Grad oprørende for ædeltænkende Mennesker, enten de ere Kristne eller Vantro, og dersom ikke Gud ved de sidste Dages Profet havde kastet Lys over dette vigtige Spørgsmaal, hvorved nye Ideer og nye Forhaabninger fremkom og derved frembragte et aldeles nyt aandeligt Liv i denne Slægt, saa vilde det kun have været en sørgelig Aabenbarelse, der maatte lede til Fortvivlelse i dette Liv istedetfor at indskyde i Sjælen saadanne Forhaabninger, som kun kunne være fuldkomne, naar de deles med dem som vi elske, enten Døde eller Levende.

Og netop paa dette Omraade viser Evangeliet, som det blev gjengivet os ved Profeten Joseph, sin guddommeligstorartede Plan, der ikke indskrænker sig til at kunne frelse nogle faa Slægter i enkelte Lande og visse Tidsaldre, men er i Stand til at frelse Alle som vilde tro paa den Herre Jesus og adlyde hans Befalinger, som udgjør Frelsens Plan eller Evangeliet, naar de høre det forkyndt i dette Liv eller efter Døden; før Kristi Komme i Kjødet blandt Jøderne, saa vel som siden efter; „thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.“ (1. Pet. 4, 6.)

Læseren vil maaske tænke, at med „de Døde“, menes levende Mennesker som ere døde i Synd, men skjønt denne Fortolkning vistnok ofte bliver benyttet af „de der lære altid, og dog ikke ere komne til Sandheds Erkjendelse“, baade i ældre og nyere Tider, saa er det klart, ved at læse den Del af det foregaaende Kapitel, som omhandler dette Emne i Apostelen Peters almindelige Epistel, at han mener virkelig døde Menneskers Aander, som befinde sig hinsides Graven eller i Aandeverdenen.

„Thi og Kristus led engang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden; i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstri-

dige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte Sjæle bleve frelste i Vandet, hvis Modbillede, Daaben, nu frelser os, hvilken ikke er Renselse fra Kjødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse." (1 Pet. 3, 18—21.)

Dersom Apostelen ikke mener døde Menneskers Aander i 4de Kap. 6 Vers, saa prædikede Jesus heller ikke for døde Menneskers Aander, medens hans eget livløse Legeme laa i Graven, og der er ingen Mening i hele Apostelens Bevisførelse for Jesu Forsonings Værk for baade Døde og Levende, thi han siger at disse Aander, som Jesus prædikede for, vare fordum gjenstridige, i Noahs Dage, der Arken byggedes, og de havde saaledes været døde i omtrent 2,400 Aar — virkelig døde. Her kaster den nyere Tids Lys sine Straaler paa en velforstaaet Del af det Evangelium, som Apostlerne Peter og Paulus prædikede i gamle Dage, og som det er gjengivet i vor Tid, ved Profeten Joseph Smith, og uden hvilket Saliggjørelsens Plan vilde være yderst mangelfuld og uretfærdig, idet kun en saare ringe Del af Menneskene vilde kunne nyde Gavn deraf.

At vor Frelser havde mere Kjærlighed, „den Retfærdige led for Uretfærdige," mere Retfærdighedsfølelse end at lade sit Forsonings Offer kun gavne et saa forholdsvis lille Antal af Guds Børn, siger han selv udtrykkeligen: „Naar jeg bliver ophøjet fra Jorden vil jeg drage Alle til mig." (Joh. 12, 32.) Og ligeledes: „Gaar ud i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen," o. s. v. (Mark. 16, 15,) viser tydeligt nok, at Evangeliet var bestemt for Alle i al Verden, og i alle Tidsaldre; og derfor bliver Evangelium forkyndt for de Døde i Aandeverdenen af Herrens Tjenere, der have været kaldede og beskikkede her i Verden, og efter Døden, ligesom deres Herre og Mester, Jesus, forkynde de Evangeliet for dem, der ingen Anledning havde til at høre det medens de levede i deres jordiske Tilværelse. De faa derved den samme Anledning til at høre, overveje, tro eller forkaste hvad der bliver dem forkyndt, som om de virkelig levede, som „Mennesker i Kjødet," og naar de kunne høre og tro paa Noget, saa kunne de ogsaa se tilbage paa deres her tilbragte Levetid og angre deres Synder, hvilket er Omvendelse. Dette sætter dem saaledes i Stand til at efterkomme de to første Principer i Evangeliet, lige saa godt som om de ere saaledes stillede paa samme Fod som de der levede og hørte Frelseren og hans Apostle prædike i Jerusalem og blive derfor ogsaa selv ansvarlige for Gud, ligesom Mennesker i Kjødet.

Dette er bibelsk, og fornuftigt i Modsætning til den almindelige ortodokse Theori, at alle Ikke-Kristne bleve overantvordede Satan til uigjenkaldelig Fortabelse og Pine i et evigt brændende Helvede, ja det har endog været Skik og Brug at den ene kristne Afdeling sendte den anden til det samme eller om muligt et endnu værre Helvede, end de havde for Hedningerne, og i mange Tilfælde paatoge de sig Djævletjeneste ved Siden af deres Søndags-Gudstjeneste og forfulgte deres anderledes troende kristne Medbrødre med en Grusomhed der ikke stod tilbage for de mest barbariske Hedninger, for saaledes at begynde Helvedes-Pinen allerede her i Livet. Det Gruelige, Barbariske og Gudsbespottelige i en saadan Fremstilling af Guds Evangelium, Frelsens Plan, blev straks og kraftigt paavist af den unge Profet Joseph, og nye Ideer,

nye Forhaabninger bleve fremstillede for den forbausede Verden, idet han forkyndte Haab for de Døde ved Evangeliets Forkyndelse i Aandeverdenen.

Som tidligere bemærket, blev Daab, saa vel som Tro og Omvendelse fremsat som en absolut nødvendig Betingelse for „at indkomme i Guds Rige;" „thi uden nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3, 5.) Dette maatte gjælde i alle Tidsaldre og i alle Tilfælde, hvor Mennesker levede og vare gamle nok til at være ansvarlige for deres Handlinger. Kun smaa Børn og mental svage Personer gjorde en Undtagelse. Med Hensyn til de smaa siger Frelseren selv: „Lader de smaa Børn komme til mig, og formener dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til. Sandelig siger jeg Eder; hvo som ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn, han skal ingenlunde komme ind i det. Og han tog dem i Favn, og lagde Hænderne paa dem og velsignede dem." (Mark. 10, 14—16.) At der her ikke menes Andet end at de, der ville have Adgang til Guds Rige, maatte være ydmyge som smaa Børn, burde ethvert fordomsfrit Menneske kunne indse, og dog ville de katholske saa vel som næsten alle protestantiske Præster anføre denne Frelserens Handling og Undervisning, som Bevis for Barnedaabens Nødvendighed og Gyldighed; thi, sige de, „hvo som ikke annammer Guds Rige som et lille Barn (ved at døbes) han skal ingenlunde komme ind i det." Men dette taabelige Argument — sandsynligvis det bedste som de havde været i Stand til at opdrive — tilintetgjør ikke blot deres praktiske Lærer-Virksomhed, men sætter ogsaa Frelseren og hans Apostle i et saa grelt Lys af Selvmodsigelse, at det kun er at undres over at fornuftige Mennesker i saa mange Tidsaldre have ladet sig nøje med en saa aabenbar Fordrejelse af Skriftens Ord; thi dersom det var Meningen at kun de smaa Børn kunde indkomme i Guds Rige, og dertil kun de som bleve døbte, saa var det jo aldeles overflødigt at Nogen blev udsendt for at forkynde Evangeliet, eftersom de smaa spæde Børn ingen Forstand har paa at annamme det.

Den hele elendige sofistiske Lærebygning falder derfor sammen ved Anvendelsen af deres egne Bevisgrunde og praktiske Virksomhed blandt Kristne, Jøder og Hedninger.

Anderledes forholder det sig med det Evangelium, som Jesus og hans Apostle forkyndte. Der gaves ingen Anledning for Selvmodsigelse, ingen Nødvendighed for sofistiske Fordrejninger af de hellige Skrifter. Det var begrundet paa Sandhed, og Frelseren siger om sig selv, at han var „Vejen, Sandheden og Livet." Sandhed og rigtige filosofiske Grundsætninger ere Et og det Samme, hvad enten de angaa Religion eller andre Videnskaber, og der vil ingen modstridende Elementer findes imellem dem, hverken i Tid eller Evighed, og Gud, som er al Visdoms Kilde, gav Menneskene en Saliggjørelses Plan der var lige saa fuldkommen i sin Begyndelse som den vil være til Verdens Ende, afpasset til at frelse og ophøje den menneskelige Familje i alle Tidsaldre og paa hvilket som helst Sted i Verden at de maatte faa sin Tilværelse i denne Prøvestand. Derfor var det at Frelseren sagde:

„Naar jeg bliver ophøjet fra Jorden saa vil jeg drage Alle til mig."

Vi have før, i denne Artikel, af Skrifterne bevist, at Evangeliet blev prædiket for Aanderne, og som en Selvfølge at de der vilde faa høre det, hvilket atter beviser at de maa kunne

bedømme eller overveje hvad der bliver dem forkyndt, samt tro eller ikke tro det.

Vi ville næst gaa videre i vor Undersøgelse af de Dødes Stilling til Evangeliet, som for de Levende var: „Hvo, som tror og bliver døbt skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal vorde fordømt," og vise, at det samme gjælder for de Hensovede. De Døde i Aandernes Verden kunne som sagt baade høre, tro og omvende sig, men de kunne ikke fødes af Vand" — det er, døbes i Vand, som er en jordisk Ordinanse, hvortil der maa benyttes det jordiske Element, Vand.

Denne Ordinanse maa derfor udføres paa deres Venner her i Livet, eller ogsaa maa den aldeles forbigaaes for deres Vedkommende, og dog siger Frelseren, at uden Nogen bliver født af Vand, og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige. Han kan ikke indkomme paa andre Betingelser. Dersom ikke Herren, ved sin inspirerede Tjener, Profeten Joseph Smith, havde gjengivet sin Kirke alle dens oprindelige Velsignelser baade for de Levende og Døde, saa maatte vi finde os stillede foran en uoverstigelig Hindring, hvad de Dødes Frelse angaar, men takket være Gud, Sløret blev løftet og Aabenbaringens Lys kastede sine Straaler over de gamle Helliges efterladte Skrifter, og lod os se ind i deres livssalige Haab for at kunne glæde os ved de samme Velsignelser i denne „Tidernes Fyldes Husholdning, da Herren vilde samle Alt under eet Hoved udi Kristo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham." (Ef. 1, 10.)

Nyt Lys, nye Ideer, nye Forhaabninger og nyt aandeligt Liv kom tilstede ved Evangeliets Gjengivelse, og de Døde saa vel som de Levende fik lige Del i disse Velsignelser.

Angaaende dette lod Herren Profeten Malachias skrive:

„Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og forfærdelige; og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnenes, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Ban." (Mal. 4, 5. 6.) Ingen af Kristenhedens Theologer havde mindste Lys at meddele Verden om Betydningen af denne vigtige Mission af en Profet i de sidste Dage — før Herrens den store og forfærdelige Dag — en Mission, der skulde tilvejebringe en gjensidig kjærlig Virksomhed mellem Fædrene hinsides Graven og deres efterlevende Børn eller Efterkommere i mange Generationer, men den unge, ulærde Profet i de sidste Dage, blev af Herren undervist paa samme Maade, som de ældre Profeter bleve underviste, og oplod for de Ydmyge af Hjertet det vidtgaaende Princip i Frelsens Plan om Daab for de Døde, som var velforstaaet af de Hellige under Apostlenes Ledelse og blev praktiseret saa længe som Kirken endnu var under deres Ledelse i det første Aarhundrede af vor Tidsregning. Apostelen Paulus skriver derfor:

„Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?" (1 Cor. 15, 29.)

(Fortsættes.)

Skuespil og Moral.

Redaktøren af »Juvenile Instructor« skriver Følgende om dette Emne: Under en Visit, som jeg fornylig gjorde i Østen, blev jeg i Særdeleshed bestyrtet over at se nogle Skuespil og over at læse den Kritik, som andre modtage, der vare averterede paa de ledende Theatres Plakater. Hvis de Dramaer, der opførtes, vare et Spejl af det borgerlige Samfund og en Fremstilling af Folkets Smag og deres moralske Begreber, da maa Moralen visselig staa paa et meget lavt Trin. Er det dristigt at antage, at Komedieskrivere og Skuespillere forsøge paa at føje sig efter Folkets Smag og at fremføre saadanne Stykker, der ville vinde almindelig Anerkjendelse? Det er paa ingen Maade sansynligt at forvente, at de ville give en saadan Fremstilling og Beskrivelse af Samfundet der vilde ryste de fremherskende Ideer om Moralen. Men der var Skuespil averterede paa Plakaterne, som vare af en nedværdigende Beskaffenhed, daarlig Moral, og hvis Indhold maa have efterladt ubehagelige Indtryk i dydige Menneskers Sind. Jeg følte, at de, billedlig talt, efterlod en ond Smag i min Mund, og jeg tror, at de Henstillinger om Forførelse og løsagtige Forbindelser, Utroskab og umoralsk Samliv, skjøndt det opførtes under Ægteskabets Kaabe, maa have en fordærvelig Indflydelse paa Almenheden, der besøgte Theatret, og i Særdeleshed paa den unge opvoksende Slægt.

Digtereren Pope udtrykker mine Tanker i følgende Linjer paa en tydelig Maade:

„Last er et Monstrum skrækkeligt at se,
For at den hades kan, blot maa sig te;
Dog hyppigt seet, dens Ansigt kjendes vist,
Først tolereres den — omfavnes saa tilsidst."

Et hvilketsomhelst Drama, der ikke fremstiller Lasten paa en afskrækkende Maade, burde ikke opføres for Publikum. Intet Skuespil burde opføres, der er egnet til at forringe eller indskrænke Dyden eller der tolererer og betragter som ubetydelig umoralsk Opførsel og ulovlig Forbindelse mellem de to Kjøn. Menneskene have Alt, hvad de kunne gjøre med at underkue og kontrollere deres egne Lidenskaber og deres Appetit, og at tvinge sig selv til at underkastes Guds Lov, som den er aabenbaret til dem i den hellige Skrift og som den er nedlagt i deres egen Samvittighed, uden at de i mindste Maade trænge til Opmuntring og Tilskyndelse fra dramatiske Forestillinger til at gjøre det, som ikke er ret.

Theaterdirektører have derfor et stort Ansvar, der paahviler dem, saavel som Alle, der fremtræde som Lærere og Instruktører for Folket, enten det saa er gjennem Skolerne, Pressen eller Theatrene. Theatret kan gjøres til et Sted, hvor belærende og behagelig Underholdning kan erholdes, hvis det, paa den rette Maade, kontrolleres og bestyres af Personer, der have en høj Sans for det Ansvar, der paahviler dem, og den Pligt, som de skylde Publikum; eller paa den anden Side kan det være et Middel til at fremme megen Ugudelighed og Elendighed, hvis det udelukkende drives for at tilvejebringe Vinding og Indtægter og for at vække eller nære Mængdens Lidenskaber.

Det var for at forebygge Scenens Nedadgaaen i denne Henseende, at Præsident Young gjorde sig saadan Flid, medens han levede, for at holde den oppe til en saa høj Grad af Fuldkommenhed, og ved sin og sine For-

bundsfællers Nærværelse at bidrage til at hindre onde Tendensers Udførelse. Han ønskede, at Theatret skulde være et Middel til at fremme det Gode og at udføre en ophøjet Mission, som det er i Stand til at gjøre, naar det bestyres paa den rette Maade. Det vilde være beklageligt, om saadanne Stykker som dem, jeg har hentydet til, skulde opføres paa vore Theatre og modtage almindelig Anerkjendelse.

Blandinger.

En forfærdelig Jernbaneulykke fandt fornylig Sted paa Inter-Oceanic Jernbanen, omtrent 25 engelske Mile fra Hovestaden i Mexico. Et Tog, der førte 1200 Passagerer, som havde foretaget en Pilegrimsrejse til det katholske Helgenskrin i Sacre Monte, styrtede, paa Tilbagevejen derfra, medens det ilede med rasende Fart, ud over en stejl Skrænt. Lokomotivet og 3 Kupeer fyldte med Passagerer ophobedes til en Masse Stumper og Vrag. 104 Personer dræbtes, og henved 100 bleve alvorligt om ikke livsfarligt saarede. Saavidt vides, anses Skylden til Ulykken at være en Forsømmelse fra Maskinistens Side.

Kulgrubeeksplosion. New York, den 21. Marts. Fra Evanston, Wyoming, meldes, at der har fundet en Eksplosion Sted i et Kulbjergværk ved Red Canyon. 68 Mennesker bleve dræbte, Maskinbygningen og andre Bygninger fuldstændig ødelagte. Eksplosionen var fremkaldt ved Antændelse af Kulstøv.

Dette er et mærkeligt Aar. Aaret 1895 er i astronomisk og religiøs Henseende meget mærkværdigt, idet de omkring vor Sol vandrende Himmellegemer vilde paa Langfredag i Aar indtage den selvsamme Stilling til hverandre, som da Frelseren blev korsfæstet, hvilket ikke er indtruffet nogen Gang i de mellemliggende 1862 Aar.

Kl. 4,20 Form. den nævnte Dag begynder Maanen at passere forbi Stjernen Spica i Stjernebilledet Jomfruen, og denne klart lysende Stjerne bliver i mere end en Times Tid formørket af Jordens Drabant. — (Fyris.)

Den forhenværende amerikanske Gesandt i Kjøbenhavn, Professor R. B. Anderson, har udarbejdet en Statistik over Indvandringen til Amerika. Han har bl. A. udfundet, at siden 1820 er der indvandret 150,000 Danskere, 500,000 Nordmænd og 600,000 Svenskere. De nordiske Ivandrere beskjæftige sig mere end nogen anden Gruppe af Befolkningen med Jordbrug, idet over 25 pCt. hente deres Underhold derved. Af de indvandrede Tyskere ere 17 pCt. Jordbrugere og af Irlænderne 8 pCt.

Dødsfald.

Joseph Christiansen, født i Salt Lake City, Utah, den 17de August 1854, afgik ved Døden i Mayfield, Sanpete Co, Utah den 8de Marts 1895. Hans Død foraarsagedes af Lunge- og Nyresygdom, af hvilken han led i flere Maaneder, men var kun sengeliggende i to Uger.

Broder Christiansen var en højlig æret og agtet Mand af Alle, der kjendte ham, da han besad en sjælden Evne og Duelighed. Han var en ivrig Arbejder for at fremme Guds Sag og sine Medborgeres Vel samt den By, hvor han havde sit Hjem i de sidste 18 Aar.

De Hellige i Skandinavien ville visselig med Bedrøvelse læse dette Sorgens Budskab, da de fleste af dem uden Tvivl bære Broder Christiansen i et kjærligt Minde fra den Tid, da han arbejdede her i Missionens Tjeneste, nemlig fra 1ste Maj 1891 til 11te Maj 1893. De sidste otte Maaneder af dette Tidsrum præsiderede han over den skandinaviske Mission. Han efterlader sig Hustru og seks Børn, Fader, to Brødre og seks Søstre, der begræde hans Bortgang, vi ere forvissede om, at de have alle de Helliges inderlige Sympathi i deres Sorg.

Clara Christine Simonsen, født i Kristiania, Norge, den 26de April 1877, afgik ved Døden efter seks Dages Sygeleje af Lungebetændelse i Wilson Ward, Ogden, Utah, den 16de Februar 1895. Afdøde var højt elsket og agtet af Alle, som kjendte hende, og hun døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Fransiska Marie Nielsen, født i Gernø, Danmark, den 13de Juni 1863, afgik ved Døden i Kjøbenhavn efter et 5 Maaneders haardt Sygeleje af Tyfus og Difteritis. Hun annammede Evangeliet ved Daab den 2den Maj 1894 og forblev trofast indtil Enden.

Rasmine Christensen, født paa Langeland, Danmark, den 27de Oktober 1841, afgik ved Døden, efter et 18 Maaneders Sygeleje af Lungetæring, i Kjøbenhavn den 9de Marts 1895. Afdøde annammede Evangeliet i Aarhus den 7de Januar 1883. Hun levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Anna Christine Erthman, født i Aalborg, Danmark, den 10de August 1818, afgik ved Døden i Salt Lake City den 28de Februar 1895. Hun annammede Evangeliet den 10de August 1885 og emigrerede til Utah i 1887.

Hans Nielsen Toft, født i Greisby, Vejle Amt, Danmark, den 13de September 1807, afgik ved Døden i Monroe, Sevier Co., Utah, den 25de Februar 1895. Han annammede Evangeliet i sit Fødeland den 13de December 1852 og emigrerede til Utah i 1864. Hustru og seks Sønner begræde hans Bortgang. Han levede og døde trofast i Evangeliet.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1895.